

Fragment uit *Rijmpje en de inktvisser* van Mohana van den Kroonenberg, geïllustreerd door Melanie Drent. Uit de verhalenbundel *Pittige piraten en zwierige zeemeerminnen*, verschijnt half oktober bij Uitgeverij Moon.

De inktvisser was sprakeloos. Een inktvis!

Hoe was het mogelijk. Hij had een inktvis gevangen!

Even wist hij niet wat hij moest doen, maar toen hielp hij de vis instappen en plaats nemen op het bankje tegenover hem.

Een hele tijd zeiden ze niets. Ze keken elkaar aan. Ze knikten.

De inktvis veegde een boterhamzakje van zijn schouder en lachte verlegen. 'Sorry, dat ik zo naar olie stink,' zei hij.

'Ach, dat geeft toch niks,' zei de inktvisser joviaal. Hij maakte een wegwerpgebaar met zijn hand.

Toen waren ze weer stil. Ze zwegen allebei en keken om zich heen.

De inktvisser zocht naar woorden.

'Mooi is de zee, hè?' zei hij toen. 'Soms doorzichtig, soms groen, soms blauw met witte bellen...'

De inktvis glimlachte, dat probeerde hij tenminste, het ging een beetje moeizaam. 'Maar daarbeneden...,' zei hij.

'O ja...,' antwoordde de inktvisser dromerig. 'Darbeneden... daar wonen de zeedieren, daar liggen de mooiste schelpen, daar wuift wier, daar...'

Maar de inktvis onderbrak de visser en begon over heel andere dingen, over de geur van olie en benzine, over zonnebrandcrème waar het koraal misselijk van wordt, over plastic zakken waarin de vissen zich verslikken.

Had Rijmpje niet ook van dat soort verhalen? Als ze daar eenmaal over begon, was ze niet meer te stuiten. De inktvisser had nooit echt naar haar geluisterd, meestal neuriede hij dan wat in zichzelf.

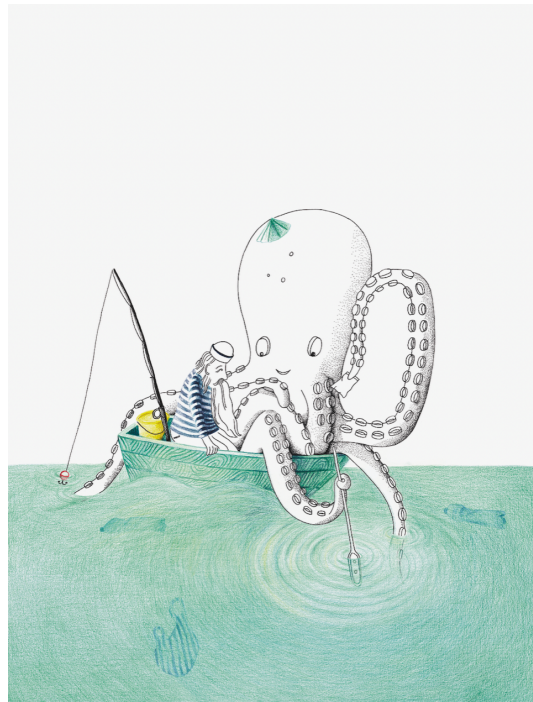
De inktvis zuchtte. 'Ik ben oud,' sprak hij. 'De zee verandert te snel. Ik kan het niet meer bijhouden. Jonge inkt zal het over moeten nemen. Geef me je emmer, dan krijg je mijn laatste druppel.'

Diep ontroerd gaf de inktvisser hem zijn emmer. Geen liters, dacht hij, dit zijn geen liters inkt maar dat kan me niks schelen. Hij wist ook niet hoe het kon, maar met deze ene druppel was hij blijer dan ooit.

'Schrijf mijn laatste gedicht,' zei de inktvis.

'Vanzelfsprekend,' sprak de inktvisser plechtig. 'Met deze druppel schrijf ik uw laatste gedicht. Waar moet het over gaan?'

Voordat de inktvis kon antwoorden, schaamde de dichter zich al voor zijn vraag. Hij boog zich naar voren en legde een hand op een van zijn armen. Dat betekende: laat ook maar, natuurlijk weet ik waarover het moet gaan. Rijmpje heeft me alles al verteld.

Lesmateriaal bij Rijmpje en de Inktvisser voor het basisonderwijs.

Het hele sprookje is voor te lezen in ongeveer 15 minuten.

Rijmpje en de inktvisser is een sprookje. Veel sprookjes zijn een beetje griezelig. Dit sprookje ook? Waarom wel of niet?

Kan je met een verhaal (of een sprookje) iets nuttigs doen voor klimaat en milieu? Heeft het zin erover te schrijven en te lezen? Zo ja, hoe werkt dat dan?

Het verhaal eindigt met een gedicht. De inktvisser heeft met de laatste druppel inkt van de inktvis zijn laatste gedicht geschreven. Het is een belangrijk gedicht. Waar zou het over gaan denk je? En waarom echoot het nog altijd over de zeeën?

Na de dood van de Inktvisser neem Rijmpje het over. Zij schrijft met jonge inkt. Wat is dat? Ook Rijmpje heeft een boodschap. Is dat dezelfde boodschap als de inktvisser? Rijmpje dicht met haar vuisten. Waarom?

Maak een gedicht, het mag in kreupelrijm, over wat jij heel belangrijk vindt voor de toekomst. Je kan er een tekening bij maken, met inkt.